

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt VIII. Summa Vitæ austeritas, ac mirificum precandi studium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

CAPVT VIII.

*Summa Vitæ austeritas, ac mirificum
precandi studium.*

Eraçtâ Montisferrati admini-
stratione, cum ex oppido Ca-
sali Ferdinandus decessisset, se-
se unâ cum familiâ totâ Casti-
lionem recepit: ubi Aloysius,
quò magis per ætatem sui cor-
poris, veluti hostis domestici, robur augeri in-
telligeret, eò ardentius ad eius impetus com-
primendos, animo erigebatur. Et primò qui-
dem, ut ad contumaciam vires minueret, eam
cibi frugalitatem, quam Mantuæ inchoatam,
ut antea memoravimus, etiamnum prosequen-
batur, multiplici, duroque ieiunio cumulavit.
Tria in unaquâque hebdomadâ sibi ieiunia in-
dixerat. Primum quartâ hebdomadæ luce, vel
solo pane & aquâ victitans, vel iuxta commu-
nem Ecclesiæ ritum seruabat. Alterum die
sextâ, ut mortis Christi memoriam aliquo cru-
ciatu vividius excitaret, non modò omni pro-
fus opsonio vacuum tolerabat, verùm etiam
manè tria tâtummodo panis segmenta in aquâ

Rigida iei-
iunia.

mersa gustabat, vesperi unico ad ignem modice tosto, atque in aquam pariter intincto contentus. Sabbato tertium iungebat Deiparæ Virginis honoribus dicatum. Ad hæc alia quoque ieiunia seruabat, quæ vel Ecclesia statis temporibus quotannis exigeret, vel privata religio suaderet. Accedit etiam, quod tam modico cibo quotidie sese reficiebat, ut famem potius sustentare, ac veluti tortorem alere videretur, quàm depellere. Quare domesticorum nonnulli tam astricti victus cõsuetudinẽ demirati, statuerunt appendere quidquid epularum uni ipsi apponeretur in mensâ, ut ex residuo pariter appenso quantum degustasset, fieret palàm: quod cum compluries peregissent, deprehensum est (adque iureiurando ab iisdem firmatum) id quod ille unico prandio, vel cenâ sumeret, ne integram quidem unciam æquasse. Quâ severitate utique diutiùs vitam exigere nequisset, si Deus qui cæterorum vitam vulgaribus fovet edulij, Aloysium cælestibus delicijs, seque ipso, qui vita est, ab omni eduliorum recremento purgata, minimè nutriisset.

Quod una mensa sumit ad integram unciam non pertingit.

Observatum præterea non semel a domesticis fuit, avidiùs in eos cibos eum ferri solitum, qui omnium contemptissimi essent, itaut vilitas pretium faceret frugalitatem æstimanti, &

in-

insuauitas acerba appetenti irritamentum. Vltimis tamen annis, quibus sese in paternâ domo continuit, eò severitatis processerat, ut singulis diebus nonnisi exacto ad trutinam cibo vesceretur, quò id tantummodo caperet, unde corpus nutriri posset, non insolescere.

Tam severam in victu continentiam alij spòte suscepti corporis cruciatus comitabantur. Singulis hebdomadis, cum minimum, trinâ in sese verberatione animaduertebat: mox cæpit semel quotidie: ac deinde intra diei noctisque spatium flagello ter repetito sese, usquedum cruentaret, acerrimè pulsabat. Principio quidem, quia parata in huiusmodi usus flagella necdum aderant, loris, quibus canes vinciri solent, aut quolibet fune, qui fortè quæritanti occurrerat, utebatur: eaque a famulis, dum lectum sternerent, sub cervicali abdita deprehensa sunt: nec desunt, qui dicant, eum ad hanc rem etiam ferreas catenas adhibuisse. Illud certis authoribus accepimus, sæpè eius industria parentibus exhibita fuisse cruore flagris expresso largè perfusa: quamobrè Pater in Aloysium frequenter inuehi solitus, uxore aliquando tristi voce compellans; Verendum, inquit, haud mediocriter est, ne puer hic tandem proprijs sibi manibus mortem consciscat. Sæpè

D 3

etiã

In deterioribus cibos avidius fertur: eosque ad trutinam exigit.

Aspera & frequens suæ corporis verberatio.

Afferum
fragmētis
lectū aspe-
rat, & cal-
caria pro
Cilicijs a-
dhibet.

Affidui-
tas in o-
rando.

etiam afferum fragmentis sub linthea iniectis lectulum asperabat, ut ne dormire quidem ad naturæ desiderium impunè liceret. Interdium verò, quia cilicio rigidâque aculeis catenulâ carebat, calcaria ferreis, acutisque radijs instructa nudo admota lateri ingenti cum dolore gestabat.

Cum eiusmodi corporis cruciatibus iungebat Aloysius summam in orandi studio assiduitatē. Etenim ex ijs, qui ad eius cubiculi limen excubabant, non defuere, qui iureiurando negaverint, se eius conclave unquam ingressos, quin ipsum orantem inuenerint, diuque sibi expectandum fuerit, usque dum modum precibus faceret: licet re verâ nullus earum modus, sed sola unius in alterum orandi genus mutatio esset. Mos ei fuit, simul ac illucesceret, strato relicto primam lucis horam meditandis rebus cælestibus insumere, eamque amoris potius mēsurâ, quàm clepsydræ definire. Mox consuetis psalmis ceterisque precibus recitandis operam dabat: quibus absolutis augustissimo Divini Agni sacrificio religiosè aderat, & crebrò etiam facienti libentissimè ministrabat. Interdum religiosi agminibus in odæo psallentibus sese interferens, unâ cum illis magnâ animi sui voluptate psalmos canebat. Quidquid deinde dici supererat, sacris codicibus evoluendis, eorumque

que sententijs mente sedulò pertractandis vacabat. Vbi verò nox instaret, antequam somno cederet, binas horas precibus largiri solitus erat: quo tempore præstolantes pro foribus famuli per ianuæ rimas sæpè dispiciebant, quid sanctum Adolescentem, ne cubitum discederet, tamdiu moraretur: cumque illum ad orandum intentum deprehenderent; exemplum sequuti etiam ipsi, genibus positis, priusquàm sese quieti darent, Numen propitiare studebant. Tanto autem animi ardore suas preces prosequebatur, ut perpetuis lacrymarum rivis solum irrigaret, atque ita penitus imbueret, ut eo recedente diu madidum perseveraret: quemadmodum ex Prospero Malavoltâ viro nostræ societatis accepimus, quem Ferdinandus parens, loco indicato ubi Aloysius sese abiciebat in preces, se eum locum sæpius lacrymis perfusum vidisse, docuit.

Nec satis habuit dies integros usque ad multam noctem precando extrahere; verùm etiã nocte intempestâ clam reliquis sopore oppressis, solâ amictus subuculâ lectulo surgebat, nudaque genua nudo pavimento allidens, nec ulli fulcramento acclivis magnam noctis partem insomnè cum Deo colloquendo ducebat: a quâ consuetudine ne brumali quidem tempore, cum om-

Binas horas ante somnum precibus tribuit.

Lacrymis abundè solum irrigat.

Noctè intempestâ ac frigidissimâ ad orandum surgit.

nia nivibus, ut in Galliâ Cisalpinâ, geluque horrent, temperare placuit. Verùm usque eò frigoris horrore id temporis concitabatur, ut ingens cunctorum membrorum tremor omnem cælestium rerum commentationem discuteret: quod cum ille vitiosæ mentis infirmitati tribueret; tamdiu eam in proposito coercere institit, utque ne aliò raperetur, inhibuit: donec mens abiectâ omni corporis curâ, nullum ex eius labore sensum perciperet, totaque in rerum divinarum cogitatione esset intenta. Quia tamen capite halitum omnem vitalem sibi vindicante, reliqua membra destituta languabant, sic ut genibus haud ultra posset insistere, paulatim in terram prolapsus, perinde ac si corporis cura ad se minimè pertineret, in rigidâ humo seminudus cubans, institutam meditationem prosequabatur. Eò autem membrorum languor, ac torpor aliquando progrediebatur, ut ita cubanti ne ad salivam quidem ex ore egerendam vires suppeditarent, prout ipso met authore iam inter nostros cooptato didicimus. Ita scilicet sanctus adolescens, omni curâ a corpore ad mentem traductâ, totus erat in animi cultu, eiusque magnitudinem vel ipsâ corporis ruinâ ac macerie fabricabatur.

C.A.

Corpore
seminudo,
atq. humi
strato me-
ditationē
prosequi-
tur.